

ΔΙΧΑΣΜΕΝΟΙ

Χρόνια ζούσαμε σε μάσκα
φιμωμένοι σκλαβωμένοι
στο χακί υποταγμένοι.

Άγνωστοι στην ξένη γη στη φάμπρικα
αποκοπή και ονόματα αριθμοί.
Μα περάσανε τα χρόνια άλλοι ήρθαν καιροί
πετάξαμε τι μάσκα το ασφυκτικό χακί.

Τώρα την γλώσσα μας μιλάμε
και τα δίκαια μας ζητάμε,
σπάσαμε πλέον τα γκέτο
ρατσισμούς και διχασμούς
άγχη και αναστεναγμούς.

Σέβονται τώρα τη φυλή μας
διασκεδάζουνε μαζί μας,
τρώνε και τα ορεχτικά
μουσακά και ταραμά
σες και μπάμ εις την αυλή
όμορφα κυλά η ζωή.

Το ζορμπά και το σουτάκι
τσάμικο και μπακλαμά
το χορεύουν και οι ξένοι
και όλοι ζούμε μονιασμένοι.

Εχωμε και περιοσιές και χιλιάδες
εκκλησιές άλλα τόσα τα σχολειά
όλα αυτά στην Αυστραλία.

Σαν θα είχαμε ΜΑΜΑ - ΜΠΑΜΠΑ
θα ήσαν όλα γιορτινά
εδώ στην πλάνα ξενιτιά.

Ρατσισμός πια δεν υπάρχει
τουλάχιστον στα ΦΑΝΕΡΑ
όλα τα προβλήματα κοινά.

Πρέπει και σαν Παροιμία
μεταξύ μας να τα βρούμε
διχασμένοι να μην ζούμε
και να μην φιλονικούμε.

Ποια Εκκλησία ποια Κοινότητα,
ποιος Νόμος και Πολιτεία
ποια Χωριά και ποια λατρεία.

Ελλάδα και Μακεδονία μάθανε οι ξένοι
πως είναι μια θετή μαμά μας η Αυστραλία
και όλοι ζούμε ΕΝ ΑΡΜΟΝΙΑ.

Ελένη Ρέτση, Σίδνεϊ

Αξιότιμε κύριε αρχισυντάκτη,
Σάς παρακαλώ να φιλοξεניσετε
την εξής απάντησιν εις πρόσφα-
τον πρόκλησιν.

Ίσως πρέπει να δωθεί πρωτείο
εις την έγκριτον εφημερίδα σας
πού πρωτο-ξεπέρασε κάθε αναί-
δια και φιλοξενεί τό ΕΠΙΘΕΤΙ-
ΚΟΤΑΤΟ μήνυμα τού “παγανι-
στή” φίλου από St Marys (μάλι-
στα και περιόπτως σκιο-τονισμέ-
νο) “η γλώσσα θα είναι ΠΟΛΥ
ΒΑΡΙΑ διότι η ντροπή είναι αβά-
στακτη”, ... πού μάς θυμίζει τό
φαρισσαϊκό “έσχίζαν τά ημάτια
των κράζοντας εβλασφήμησε” Α-
ναφέρωμαι εις τήν επιστολήν τού
εν λόγω ατόμου, μέ τίτλον “Ντρο-
πή και Αίσχος”, σελ 8, Παρ 5 Νο-
εμβρίου 2010.

Κύριε εκδότη, αναροτιώμεθα
διατί εθέσατε τό έθνος και τήν πί-
στιν μας υπό διογμόν κι' επρω-
θήσατε τέτειαν επιθετικότητα
κατ' εμάς;

Μάλλον ο τίτλος είναι αυτοκα-
ταφερώμενος εν όψει εκφραζόμε-
νης αναίδειας. Ο γράφας κάμνει
αυθαιρεσίαν εάν θέλει να παρα-
μερισθεί η επέτειος τού εθνοηροϊ-
κού έπους τής Αλβανίας υφ' άλλης
εθνοϊστορικής εκδηλώσεως άνευ
συνενωίσεως, συντονισμού, και
προοργαμματισμού. Ισχυρίζεται τό
κοσμοσωτήριον τής Μάχης τού
Μαρθώνος. Συμφωνούμε, αλλά
και τό έπος τής 28ης Οκτωβρίου
ανάδειξε τήν γεναιότητα τού έ-
θνους μας (μάλιστα μέ τούς συγ-
γενείς τών πεσόντων εθνοηρόων
είναι και τώρα μεταξύ μας εν Ζω-
ή), και πού διέσωσε τήν δημοκρα-
τίαν τών παρόντων εθνών. Μήπως
έθελε ο κύριος παγανιστής τό έ-
θνος να εγκαταλύσει τήν Θείαν
Λειτουργίαν διά να μαζευτεί εις
μίαν παλλαϊκήν εκδήλωσιν;

Δέν φτέουν οι ομογενείς πού οι
κομματικοί διοργανωταί δέν εκα-
τόρθωσαν να προσελκίσουν ακό-
μα και τούς δικούς των, ούτε πώς
δήθεν οι ενορίες ετιμούσαν τήν
μεγάλην επέτειον τού ΟΧΙ. Σφάλ-
μα τους είναι πού δέν σεβάστη-
σαν τόν εκκλησιασμόν τής Κυρια-
κής. Γνωρίζουν εξ άλλου πού μέ
τέτοιες μονόπλευρες ασυνενωησί-
ες διαιρούν τό έθνος μας

Απαιτούμεν απ' αυτόν τόν “πα-
γανιστήν” (καθώς κι' από τήν πα-

ρουσιάσαν εφημερίδα) σέβας
πρός τό πιστεύω τών Ελλήνων, βά-
σει τών ελευθερο-λατρικών νόμων
τής κοινωνίας μας. Τήν πάτριον ι-
στορίαν (απ' αρχαιότητος και εις
τό αεί) δέν δικαιούνται να οικιο-
ποιούνται οι “παγανισταί”, διότι η
πίστις τού Χριστού διέσωσε και
συνπλήρωσε τίς κοινωνιο-πνευμα-
τικές αξίες, αρετές, κι' επιτεύγμα-
τα της. Δίχως τίς θυσίες τής πίστις
μας υπό διογμούς πολλών αιώνων,
ο “παγανιστής” κύριος ίσως να
μήν εγνώριζε τί είναι “Έλλην” και
τό όνομα του ίσως να ‘ταν Χουρ-
σίτ ή Τίσρουχ, ή ό,τι άλλο, όμως ό-
χι Μιχάλης (σημ. πολύχρονος)

Μάς υβρίζει εβραίους, κι' όμως
αυτών τό ανθελληνικό κι' αντιχρι-
στιανικό έργο εκτελεί, σύμφωνα
μέ τίς άκρως ανθελληνικές εντο-
λές τού Χένου Κίσιγκερ. Ο Κύ-
ριος μας μέ τήν Σταύρωσιν κι' Α-
νάστασιν, τήν διδαχήν, και τήν
Ελληνόγλωσσην Διαθήκην Του,
σαρρώνει τίς παλαιές δοξασί-
ες/πλάνες, συμπληρώνει/ευλογεί
ό,τι αγαθό επέτυχαν οι κοινωνίες,
και Νέαν Κτίσιν εδημιούργησε
δι' όλην τήν ανθρωπότητα. Διά
τά “παγανιστικά” μέ τόν Κρόνον
πού έτρογε τά παιδιά του, ποιός
Ολύμπιος “θεός” Αφροδύτη,
Άρτεμης, Απόλλων, Ποσειδών,
Ζεύς, απ' όλους ποιός εκπληρεί
τό προρηθέν υπό τού Σωκράτη
“διά να σωθούν οι άνθρωποι
χρειάζονται άνθρωπον να κατέ-
βει εξ Ουρανόων, να κατοικήσει μ'
αυτούς, να συμπάθει μαζί τους,
και να θυσιαστεί δι' αυτούς”

Αυτό κι' άλλες προ-Χριστού α-
λήθειες προφητεύθησαν κι' απ'
Έλληνες, όπως κι' ο Μέγας Αλέ-
ξανδρος εις τόν Όρκον του, εις το
βιβλίον του Χρ. Ζαλοκώστα «Ο Α-
λέξανδρος Πρόδρομος του Χρι-
στού», σελ. 60) αναφέρει: «Ο Α-
λέξανδρος, σε πανεθνικό συμπό-
σιο αξιωματικών και στρατιωτών
από όλες τις Μονάδες, είπε: ‘Σας
εύχομαι τώρα που τελειώνουν οι
πόλεμοι να ευτυχίσετε με την ει-
ρήνη. Όλοι οι θνητοί από εδώ και
πέρα να ζήσουν σαν ένας λαός μο-
νιασμένοι για την κοινή προκοπή.
Δεν χωρίζω ανθρώπους όπως κά-
νουν οι στενοκέφαλοι, σε Έλλη-
νες και Βαρβάρους. Δεν με ενδια-
φέρει η καταγωγή των πολιτών

ούτε η ράτσα που γεννήθηκαν.
Τους χαρακτηρίζω με ένα μόνο
κριτήριο, την αρετή. Τον Θεό δεν
πρέπει να τον νομίζετε σαν αυ-
ταρχικό Κυβερνήτη, αλλά κοινό
Πατέρα όλων. Από μέρους μου
θεωρώ όλους ίσους λευκούς και
μελαμφούς...»

Σάς ευχαριστώ διά τήν φιλοξενί-
αν και διατελώ, εν Κυρίω Ελλήνων,
ΓΣ Ελευθεριάδης

Φάρμακο

η μητρική ευχή

Νωρίς το σκοτάδι πυκνό
αργά το φεγγάρι και η πουλία
όνειρο χαμένο παιδικό
στο κήπο μαράθηκαν τα γιούλια

Αγνάντια φουσκωμένα πελάγη
μουντή προβάλλει η ανατολή
λίγοι πετάνε γλάροι
αργά ζυγώνει η αυγή

Παλιές σκέψεις γυρίζουν
κουράζουν το μυαλό
πάντα μου θυμίζουν
ένα πρώτο σ'αγαπώ

Της μάνας κρατώ την ευχή
κρυφό της ζωής μου φυλαχτό
αυτή βραδυνη μου προσευχή
κοντά μου ζυγώνει με καημό

Πάντα αναμένο το καντήλι
με θεία ευλάβεια προσκυνώ
αντίο είπαν οι φίλοι
σ' έναν κόσμο, τόνο παιζό

Νιώθω λίγη μοναξιά
πρέπει να περπατήσω
στα μάτια μου λίγη δροσιά
ίσως την τύχη απαντήσω

Μάγισες τα βράδυα στ' ακρογυάλι
ακούραστα τη μοίρα σκορπούν
νεράιδες κρατούν το φλυτζάνι
για έρωτα πάντα μιλούν

Γορμένο σταυρό τρέχω να σπυλώσω
μια μάνα ποτέ δεν ξεχνώ
μυρωμένα λουλούδια να στρώσω
παντοτεινά μάνα θα σ'αγαπώ

Μετά τιμής,
Ι. Γ. Βασιλείου
Σίδνεϊ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο “ΚΟΣΜΟΣ” απλά φιλοξενεί τα γράμματα των αναγνωστών. Αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε ή διαφωνούμε με τα κείμενα που δημοσιεύονται, την ευθύνη των οποίων φέρουν στο ακέραιο οι συντάκτες τους.

ΟΡΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Οι αγαπητοί αναγνώστες - επιστολογράφοι μας θα πρέπει να λαμβάνουν υπ' όψιν τους τα εξής:

1. Οι χειρόγραφες επιστολές θα πρέπει να είναι καθαρογραμμένες, όχι μεγαλύτερες από τρεις σελίδες και να μην περιέχουν υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς ή ύβρεις κατά προσώπων ή φορέων.

2. Να αναγράφεται το τηλέφωνο του αποστολέα, το οποίο δεν πρόκειται να δημοσιεύεται ούτε να δίδεται σε άλλους αναγνώστες.

3. Οι επιστολές θα πρέπει να είναι αυθεντικές και όχι αντιγραφές άλλων κειμένων ή άρθρων, και να αποστέλονται για αποκλειστική καταχώρηση στον “Κόσμο”. Επιστολές που έχουν δημοσιευθεί σε άλλα έντυπα δεν θα δημοσιεύονται στον “Κόσμο”.

4. Οι επιστολογράφοι μας θα πρέπει να είναι υπομονετικοί σχετικά με το χρόνο αναμονής μέχρι τη δημοσίευση της επιστολής τους καθώς τηρείται σειρά προτεραιότητας. Οι επιστολές που λαμβάνουμε μέσω email (kosmos@kosmos.com.au) για τεχνικούς λόγους δημοσιεύονται γρηγορότερα.

Στους Προστάτες της Ντροπής

Όσα χρόνια κι αν περάσαν κι αν άλλαξαν οι καιροί
τίποτα δεν θα γιατρέψει την αγιάτρευτη πληγή
τα παιδιά που τα αρπάξαν, οι προστάτες της ντροπής,
που τα πότησαν φαρμάκι, που τους σχίσαν την καρδιά,
που τα γέμισαν με πόνο, που τους πήραν την χαρά.

Κι αν περάσανε τα χρόνια κι αν ασπρίσαν τα μαλιά
δεν θα σβήσει ο εφιάλτης που τους δώσαν οι προστάτες,
που ατίμασαν το κορμί τους, σημάδεψαν την ζωή τους,
για να νοιώθουν και να ζούνε, πλάσματα δυστυχισμένα,
από αυτούς που τους στέρησαν τη χαρά μες τη ζωή.

Ποιά ανθρώπινη καρδιά θα μπορεί να συγχωρήσει
τέτοιους βρώμικους προστάτες και σωτήρες της ντροπής;
που πληγώσανε για πάντα το κορμί και την ψυχή
που ξεσπάσαν με τη βία, τη μεγάλη κτηνοδία στο αθώο το παιδί;

Τί ψυχές διευθετημένες με τη μάσκα της ντοπής,
ιερείς γραμματισμένοι, με σταυρούς και προσευχές
πως τολμήσαν να σκοτώσουν τόσες παιδικές ψυχές;

Εύα Βενέτη Ν.Ν.Ο